HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

4 iunie 2020*

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 93/13/CEE – Articolul 7 alineatul (1) – Credit de consum – Control al caracterului abuziv al clauzelor – Neînfățișarea consumatorului – Întinderea atribuțiilor instanței”

În cauza C-495/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Okręgowy w Poznaniu (Tribunalul Regional din Poznań, Polonia), prin decizia din 14 mai 2019, primită de Curte la 26 iunie 2019, în procedura

**Kancelaria Medius SA**

împotriva

**RN,**

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, doamna C. Toader (raportoare) și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Kancelaria Medius SA, de D. Woźniak, adwokat;

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și de R. Kissné Berta, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de N. Ruiz García și de A. Szmytkowska, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: polona.

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Kancelaria Medius SA, pe de o parte, și RN, pe de altă parte, în legătură cu o creanță pretins datorată de acesta din urmă în cadrul unui contract de credit de consum.

## Cadrul juridic

### *Dreptul Uniunii*

3 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede:

„Scopul prezentei directive este de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind clauzele abuzive în contractele încheiate între un vânzător sau furnizor [a se citi «profesionist»] și un consumator.”

4 Articolul 2 literele (b) și (c) din această directivă definește termenii „consumator” și „vânzător sau furnizor [a se citi «profesionist»]” după cum urmează:

„(b) «consumator» înseamnă orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale profesionale;

(c) «vânzător sau furnizor» [a se citi «profesionist»] înseamnă orice persoană fizică sau juridică care, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri legate de activitatea sa profesională, publică sau privată.”

5 Articolul 3 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„O clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă în cazul în care, în contradicție cu cerința de bună-credință, provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului.”

6 Articolul 6 alineatul (1) din aceeași directivă prevede:

„Statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor [a se citi «profesionist»], în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator, iar contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze, în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive.”

7 Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede:

„Statele membre se asigură că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficace pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori [a se citi «profesioniști»].”

### *Dreptul polonez*

8 Articolul 339 din Kodeks postępowania cywilnego (Codul de procedură civilă) prevede:

„1. În cazul în care pârâtul nu s-a înfățișat la termenul stabilit pentru judecată sau în cazul în care acesta s-a înfățișat, dar nu a participat la ședință, instanța pronunță o hotărâre în lipsă.

2. În acest caz, susținerile reclamantului privind situația de fapt prezentate în cererea introductivă sau în actele de procedură comunicate pârâtului înainte de ședința de judecată sunt considerate drept adevărate, cu excepția situației în care există îndoieli legitime cu privire la acestea sau au fost formulate în scopul eludării legii."

## Litigiul principal și întrebarea preliminară

9 Kancelaria Medius, societate cu sediul în Cracovia (Polonia), care oferă servicii de recuperare a creanțelor, a introdus la Sąd Rejonowy w Trzciance (Tribunalul Districtual din Trzcianka, Polonia) o acțiune împotriva RN având ca obiect plata unei sume de 1 231 de zloți polonezi (PLN) (aproximativ 272 de euro), majorată cu dobânzi, pe baza unui pretins contract de credit de consum încheiat de RN cu Kreditech Polska Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (societate cu răspundere limitată), o instituție bancară cu sediul în Varșovia (Polonia), predecesorul în drept al Kancelaria Medius.

10 În susținerea acțiunii formulate, aceasta din urmă a comunicat copia unui contract-cadru care nu conținea semnătura RN, precum și documente care confirmau încheierea contractului de cesiune de creanță cu predecesorul său în drept.

11 Sąd Rejonowy w Trzciance (Tribunalul Districtual din Trzcianka) a considerat că documentele și probele prezentate de Kancelaria Medius nu demonstrau existența creanței vizate. Deși RN nu s-a înfățișat, această instanță s-a pronunțat în lipsă și a respins acțiunea.

12 Kancelaria Medius a declarat apel împotriva hotărârii Sąd Rejonowy w Trzciance (Tribunalul Districtual din Trzcianka) la Sąd Okręgowy w Poznaniu (Tribunalul Regional din Poznań, Polonia), susținând că instanța menționată ar fi trebuit, conform articolului 339 alineatul 2 din Codul de procedură civilă, să se întemeieze numai pe documentele pe care ea le comunicase.

13 Instanța de trimitere, sesizată cu acest apel, pe de o parte, arată că, în dreptul polonez, normele procedurale privind hotărârea pronunțată în lipsă sunt aplicabile și cauzelor introduse de profesioniști împotriva consumatorilor.

14 Pe de altă parte, aceasta arată că, în speță, condițiile unei hotărâri pronunțate în lipsă erau îndeplinite în conformitate cu articolul 339 din Codul de procedură civilă întrucât pârâtul nu și-a formulat apărarea după ce cererea introductivă i-a fost notificată în mod corespunzător, cu precizarea că, în temeiul articolului 139 din acest cod, se consideră că o notificare denumită „substitutivă" a fost efectuată în cazul în care partea nu a retras scrisoarea pe care instanța i-a notificat-o, deși a avut posibilitatea să o facă.

15 În aceste condiții, instanța menționată are îndoieli cu privire la conformitatea unei dispoziții naționale precum articolul 339 alineatul 2 din Codul de procedură civilă cu nivelul de protecție a consumatorilor impus de Directiva 93/13, în special în ceea ce privește obligația instanței de a examina din oficiu caracterul eventual abuziv al clauzelor dintr-un contract încheiat cu un consumator.

16 Astfel, modul de redactare a articolului 339 alineatul 2 din Codul de procedură civilă ar impune instanței să pronunțe o hotărâre în lipsă împotriva unui consumator, al cărei temei factual ar fi constituit numai din afirmațiile reclamantului, în speță un profesionist, și care ar fi prezumate

adevărate, cu excepția cazului în care acestea suscită „îndoieli legitime” sau instanța consideră că aceste afirmații „au fost formulate în scopul eludării legii”. Or, ar rezulta că, cu cât informațiile prezentate de profesionist ar fi mai laconice, cu atât ar fi mai puțin probabil ca instanța să aibă „îndoieli legitime”.

17 Instanța de trimitere amintește jurisprudența Curții, în special Hotărârea din 13 septembrie 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711, punctele 40 și 57), precum și Hotărârea din 3 aprilie 2019, Aqua Med (C-266/18, EU:C:2019:282, punctul 47), potrivit căreia dispozițiile dreptului național trebuie să respecte principiile echivalenței și dreptul consumatorului la o cale de atac efectivă, astfel cum este consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Admițând că principiul echivalenței ar fi respectat de dispozițiile articolului 339 alineatul 2 din Codul de procedură civilă, care se aplică tuturor procedurilor naționale în materie civilă, instanța de trimitere ridică problema cerinței privind dreptul la o cale de atac efectivă în cazul în care instanța națională nu ar avea posibilitatea de a examina din oficiu caracterul abuziv al clauzelor contractuale.

18 Aceasta ar fi situația în speță în ceea ce privește hotărârea primei instanțe, care ar fi trebuit, în temeiul articolului 339 alineatul 2 din Codul de procedură civilă, să admită concluziile reclamantei fără ca instanța să poată verifica existența și conținutul contractului.

19 În aceste condiții, Sąd Okręgowy w Poznaniu (Tribunalul Regional din Poznań) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 7 alineatul (1) din Directiva [93/13] trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme de procedură conform căreia o instanță poate pronunța o hotărâre în lipsă întemeindu-se doar pe susținerile reclamantului cuprinse în cererea introductivă și pe care este obligată să le considere adevărate în situația în care pârâtul-consumator, informat în mod corespunzător cu privire la data ședinței de judecată, nu se înfățișează la aceasta și nu își asigură apărarea?”

**Cu privire la întrebarea preliminară**

20 Cu titlu introductiv, în ceea ce privește admisibilitatea prezentei cereri de decizie preliminară, este necesar să se arate că din observațiile scrise ale guvernului polonez reiese că, potrivit acestuia, contrar interpretării instanței de trimitere, dovada existenței unei creanțe nu intră sub incidența Directivei 93/13 și că această instanță, sesizată în apel, ar trebui să statueze fără a trebui să aplice dispozițiile referitoare la hotărârile pronunțate în lipsă, astfel încât soluționarea cauzei principale nu depinde de răspunsul la întrebarea adresată și aceasta nu este, prin urmare, relevantă.

21 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul cooperării dintre aceasta din urmă și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 20 septembrie 2017, Andriciuc și alții, C-186/16, EU:C:2017:703, punctul 19, precum și jurisprudența citată).

22 Rezultă că întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii, adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Respingerea de către Curte a unei cereri formulate de o instanță națională este posibilă numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de

fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 19 septembrie 2019, Lovasné Tóth, C-34/18, EU:C:2019:764, punctul 40 și jurisprudența citată).

23 Or, în cauză, nu reiese în mod evident din dosarul prezentat Curții că situația din speță corespunde vreuneia dintre aceste ipoteze. În special, din decizia de trimitere reiese că instanța de apel este obligată să aprecieze dacă instanța de prim grad a săvârșit o eroare de drept prin respingerea acțiunii profesionistului pentru motivul că documentele de care dispunea nu îi permiteau să verifice dacă creanța era întemeiată pe clauze abuzive, în sensul Directivei 93/13.

24 Pe de altă parte, potrivit articolului 1 alineatul (1) și articolului 3 alineatul (1) din Directiva 93/13, aceasta se aplică clauzelor din contractele încheiate între un profesionist și un consumator care nu s-au negociat individual (Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 și C-483/18, EU:C:2019:930, punctul 51, precum și jurisprudența citată).

25 Întrucât, astfel cum rezultă din indicațiile instanței de trimitere, litigiul principal opune un profesionist unui consumator în legătură cu o pretenție referitoare la o creanță care decurge dintr-un contract de credit de consum ai cărui termeni au o redactare standardizată, un astfel de litigiu poate intra, așadar, în domeniul de aplicare al Directivei 93/13.

26 Prin urmare, prezenta cerere de decizie preliminară este admisibilă.

27 Prin intermediul întrebării adresate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că se opune interpretării unei dispoziții naționale care ar împiedica instanța sesizată cu o cale de atac formulată de un profesionist împotriva unui consumator și care intră în domeniul de aplicare al acestei directive, care se pronunță în lipsă în cazul neînfățișării acestui consumator în ședința la care a fost convocat, să dispună măsuri de cercetare judecătorească necesare pentru aprecierea din oficiu a caracterului abuziv al clauzelor contractuale pe care profesionistul și-a întemeiat cererea, atunci când această instanță are îndoieli cu privire la caracterul abuziv al clauzelor respective, în sensul directivei menționate, și ar impune instanței respective să se pronunțe pe baza susținerilor profesionistului, pe care este obligată să le considere adevărate.

28 Trebuie amintit mai întâi că, potrivit articolului 2 litera (b) din Directiva 93/13, noțiunea de „consumator” în sensul acestei directive trebuie înțeleasă ca vizând „orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale profesionale”. Noțiunea de „vânzător sau furnizor [a se citi «profesionist»]” este definită la litera (c) a acestui articol ca fiind „orice persoană fizică sau juridică care, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri legate de activitatea sa profesională, publică sau privată”.

29 În continuare, articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede că „[s]tatele membre se asigură că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficace pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori [a se citi «profesioniști»]”.

30 În jurisprudența sa constantă, Curtea a subliniat natura și importanța interesului public constituit de protecția consumatorilor, care se găsesc într-o poziție de inferioritate în raport cu profesioniștii în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare, situație care îi determină să adere la condițiile redactate în prealabil de către profesionist, fără a putea influența conținutul acestora (se vedea în acest sens Hotărârea din 3 aprilie 2019, Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, punctele 27 și 43, precum și Hotărârea din 11 martie 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, punctul 23).

31 Astfel, Curtea a precizat că protecția pe care Directiva 93/13 o conferă consumatorilor se aplică și în ipotezele în care consumatorul care a încheiat cu un profesionist un contract ce conține o clauză abuzivă se abține să invoce, pe de o parte, faptul că acest contract intră în domeniul de aplicare al acestei directive și, pe de altă parte, caracterul abuziv al clauzei în discuție fie pentru că nu își cunoaște drepturile, fie pentru că este descurajat să se prevaleze de acestea din cauza cheltuielilor pe care le-ar implica o acțiune în justiție (Hotărârea din 17 mai 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punctul 32 și jurisprudența citată).

32 Deși Curtea a stabilit astfel deja, în mai multe rânduri și ținând seama de cerințele prevăzute la articolul 6 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, modul în care instanța națională trebuie să asigure protecția drepturilor conferite consumatorilor de această directivă, este la fel de adevărat că, în principiu, dreptul Uniunii nu armonizează procedurile aplicabile examinării caracterului pretins abuziv al unei clauze contractuale și că acestea sunt stabilite, prin urmare, de ordinea juridică internă a statelor membre, cu condiția însă ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să prevadă o protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum este prevăzută la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale (Hotărârea din 31 mai 2018, Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, punctul 35, precum și Hotărârea din 3 aprilie 2019, Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, punctul 47).

33 În ceea ce privește principiul echivalenței, este necesar să se arate că Curtea nu dispune de niciun element de natură să dea naștere unor îndoieli cu privire la conformitatea reglementării naționale în discuție în litigiul principal cu acest principiu.

34 În ceea ce privește principiul protecției jurisdicționale efective, trebuie arătat că fiecare caz în care se ridică problema dacă o dispoziție procedurală națională face imposibilă sau excesiv de dificilă aplicarea dreptului Uniunii trebuie analizat ținând seama de locul pe care respectiva prevedere îl ocupă în cadrul procedurii în ansamblul său, de modul în care se derulează aceasta și de particularitățile sale în fața diverselor instanțe naționale. Cu toate acestea, specificitatea procedurilor nu poate constitui un element de natură să afecteze protecția juridică de care trebuie să beneficieze consumatorii în temeiul dispozițiilor Directivei 93/13 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 aprilie 2016, Radlinger și Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, punctul 50 și jurisprudența citată).

35 În această privință, Curtea a statuat că, în lipsa unui control eficient al caracterului potențial abuziv al clauzelor contractului în discuție, respectarea drepturilor conferite de Directiva 93/13 nu poate fi garantată (Hotărârea din 13 septembrie 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, punctul 62 și jurisprudența citată).

36 Astfel, pentru a asigura protecția urmărită de directiva menționată, Curtea a subliniat, într-o cauză care privește de asemenea o procedură în lipsă, că situația de inegalitate care există între consumator și profesionist nu poate fi compensată decât printr-o intervenție pozitivă, exterioară părților la contract (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 mai 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punctul 28 și jurisprudența citată).

37 Astfel, în primul rând și potrivit unei jurisprudențe constante, instanța națională este obligată să aprecieze din oficiu, în cazul în care dispune de elementele de drept și de fapt necesare în acest scop, caracterul abuziv al unei clauze contractuale care intră în domeniul de aplicare al Directivei 93/13 și, procedând astfel, să suplinească dezechilibrul care există între consumator și profesionist (Hotărârea din 11 martie 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, punctul 26 și jurisprudența citată).

38 În al doilea rând, în lipsa elementelor de drept și de fapt menționate, instanța națională sesizată cu un litigiu între un profesionist și un consumator trebuie să aibă posibilitatea de a dispune din oficiu măsurile de cercetare judecătorească necesare pentru a stabili dacă o clauză ce figurează în contractul în litigiu intră în domeniul de aplicare al acestei directive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 martie 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, punctele 36 și 37 și jurisprudența citată).

39 În speță, din elementele dosarului prezentat Curții reiese că, în procedura de judecată în lipsă în discuție în litigiul principal, instanța sesizată de reclamantă trebuie, având în vedere neînfățișarea pârâtului, să se pronunțe în temeiul afirmațiilor factuale invocate de reclamantă, care sunt prezumate adevărate, cu excepția cazului în care acestea ridică îndoieli legitime sau au fost formulate în scopul eludării legii.

40 În această privință, reiese din jurisprudența citată la punctele 36-38 din prezenta hotărâre că, chiar și în cazul neînfățișării consumatorului, instanța sesizată cu un litigiu privind un contract de credit de consum trebuie să fie în măsură să dispună măsurile de cercetare judecătorească necesare în scopul verificării caracterului potențial abuziv al clauzelor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 93/13 pentru a asigura consumatorului protecția drepturilor sale care decurg din această directivă.

41 Desigur, Curtea a precizat că principiul disponibilității, invocat de asemenea de guvernul maghiar în observațiile sale scrise, și principiul *ne ultra petita* ar risca să fie încălcate în cazul în care instanțele naționale ar fi obligate, în temeiul Directivei 93/13, să ignore sau să depășească limitele obiectului litigiului stabilite prin concluziile și prin motivele părților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 martie 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, punctul 31).

42 Cu toate acestea, în speță nu este vorba despre examinarea altor clauze contractuale decât cele pe care profesionistul, care a inițiat procedura jurisdicțională, și-a întemeiat pretenția și care, în consecință, fac obiectul litigiului.

43 Astfel, instanța de trimitere arată că nu dispune de contractul care reprezintă temeiul creanței în litigiu și este semnat de cele două părți la contract, ci numai de o copie a unui contract-cadru care nu cuprinde semnătura pârâtului.

44 Or, trebuie să se constate că, deși, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 93/13, aceasta se aplică clauzelor care nu s-au negociat individual, ceea ce include printre altele contractele standard, nu se poate considera că o instanță „dispune de elementele de drept și de fapt”, în sensul jurisprudenței citate anterior, pentru simplul motiv că dispune de o copie a unui contract-cadru utilizat de acest profesionist, fără ca instanța menționată să fie în posesia instrumentului care atestă contractul încheiat între părțile din litigiul aflat pe rolul său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 și C-483/18, EU:C:2019:930, punctul 64).

45 În consecință, principiile disponibilității și *ne ultra petita* nu se opun ca o instanță națională să impună reclamantului să prezinte conținutul documentului sau al documentelor pe care se întemeiază cererea sa, întrucât o asemenea cerere urmărește numai să asigure cadrul probatoriu al procesului (Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 și C-483/18, EU:C:2019:930, punctul 68).

46 Rezultă că o protecție jurisdicțională efectivă nu poate fi garantată în cazul în care instanța națională sesizată de un profesionist cu un litigiu care îl opune unui consumator și care intră sub incidența Directivei 93/13 nu are posibilitatea, în pofida neînfățișării acestuia din urmă, să verifice clauzele contractuale pe care profesionistul și-a întemeiat cererea, în cazul unor îndoieli cu privire la caracterul abuziv al acestor clauze. Dacă această instanță ar fi obligată, în temeiul unei dispoziții naționale, să considere adevărate afirmațiile factuale ale profesionistului, intervenția pozitivă a acestei instanțe, impusă de Directiva 93/13 pentru contractele care intră în domeniul său de aplicare, ar fi redusă la neant.

47 Or, atunci când aplică dreptul intern, instanțele naționale sunt ținute să îl interpreteze, în cea mai mare măsură posibilă, în lumina textului și a finalității directivei în cauză pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta (Hotărârea din 17 mai 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punctul 41 și jurisprudența citată).

48 În consecință, dacă instanța de trimitere constată că o dispoziție națională precum articolul 339 alineatul 2 din Codul de procedură civilă împiedică instanța care, la cererea profesionistului, se pronunță în lipsă să dispună măsuri de cercetare judecătorească care să îi permită să efectueze controlul din oficiu al clauzelor care intră sub incidența directivei menționate și care fac obiectul litigiului, acesteia îi revine sarcina de a verifica dacă ar putea fi avută în vedere o interpretare conformă cu dreptul Uniunii, prin intermediul unor excepții precum „îndoielile legitime” sau „eludarea legii” prevăzute la acest articol 339 alineatul 2, în cazul în care aceasta ar permite instanței care se pronunță în lipsă să dispună măsurile de cercetare judecătorească necesare.

49 În această privință, trebuie amintit că revine instanțelor naționale, ținând seama de ansamblul normelor de drept național și în aplicarea metodelor de interpretare recunoscute de acesta, sarcina de a decide dacă și în ce măsură o dispoziție națională precum articolul 339 din Codul de procedură civilă poate fi interpretată în conformitate cu Directiva 93/13 fără a efectua o interpretare *contra legem* a acestei dispoziții naționale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 71 și jurisprudența citată).

50 Pe de altă parte, Curtea a statuat că cerința unei interpretări conforme include obligația instanțelor naționale de a modifica, dacă este cazul, o jurisprudență consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele unei directive (Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 72 și jurisprudența citată).

51 În cazul în care nu au posibilitatea de a proceda la o interpretare și la o aplicare ale reglementării naționale conforme cu cerințele Directivei 93/13, instanțele naționale au obligația de a examina din oficiu dacă stipulațiile convenite de părți prezintă un caracter abuziv și de a dispune în acest scop măsurile de cercetare judecătorească necesare, lăsând neaplicate, dacă este necesar, orice dispoziții sau jurisprudență naționale care se opun unei asemenea examinări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 și C-483/18, EU:C:2019:930, punctul 76 și jurisprudența citată).

52 Rezultă din ceea ce precedă că articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că se opune interpretării unei dispoziții naționale care ar împiedica instanța sesizată cu o acțiune formulată de un profesionist împotriva unui consumator și care intră în domeniul de aplicare al acestei directive, care se pronunță în lipsă în cazul neînfățișării acestui consumator în ședința la care a fost convocat, să dispună măsurile de cercetare judecătorească necesare pentru a aprecia din oficiu caracterul abuziv al clauzelor contractuale pe care profesionistul și-a întemeiat cererea atunci când această instanță are îndoieli cu privire la caracterul abuziv al clauzelor respective, în sensul directivei menționate.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

53 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

**Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că se opune interpretării unei dispoziții naționale care ar împiedica instanța sesizată cu o acțiune formulată de un profesionist împotriva unui consumator și care intră în domeniul de aplicare al acestei directive, care se pronunță în lipsă în cazul neînfățișării acestui consumator în ședința la care a fost convocat, să dispună măsurile de cercetare judecătorească necesare pentru a aprecia din**

**oficiu caracterul abuziv al clauzelor contractuale pe care profesionistul și-a întemeiat cererea, atunci când această instanță are îndoieli cu privire la caracterul abuziv al clauzelor respective, în sensul directivei menționate.**

Semnături